

teatre lliure

díptic andalús 1

futuros difuntos

d'Eusebio Calonge

direcció Paco de la Zaranda

Cia. La Zaranda

Teatre Lliure Montjuïc – 14 i 15 de de desembre

díptic andalús 1: Futuros difuntos

d'**Eusebio Calonge** direcció **Paco de la Zaranda**
Cia. La Zaranda

intèrprets

Gaspar Campuzano / Francisco Sánchez / Enrique Bustos

espai escènic **Paco de La Zaranda** / il·luminació **Eusebio Calonge** i **Alain Le Nouëne** / música **W. A. Mozart** i **J. S. Bach**

intèrpret **Agnés Surbezy** / producció executiva **Lisa Candotti** / director del Théâtre Sorano **Didier Carette**

construcció d'escenografia **Jean Castellat** / distribució **Producciones Teatrales Contemporáneas**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **La Zaranda** i **Théâtre Sorano de Toulouse**

espectacle en castellà

durada **1h. 20'** sense pausa

horaris: a les 20:30h.

preus: 25€ (dimecres, dia de l'espectador: 16€)

La Zaranda torna a Barcelona després de massa anys d'absència amb un espectacle sobre un manicomi, metàfora de la situació espanyola actual. Borraquisme, puresa i tradició amb la companyia ibèrica més propera a Tadeusz Kantor.

La Zaranda ha rebut el **Premio Nacional de Teatro** 2010 que atorga el Ministerio de Cultura.

"Nadie ha explicado mejor nuestra actual situación." (Gregorio Morán, **La Vanguardia**)

"Uno de los pocos grupos de culto que quedan en el panorama escénico internacional." (Rosana Torres, **El País**)

"El público se arrodilló ante los locos del manicomio por las muchas verdades que se atrevieron a soltar." (Isaac Macho, **Revista Artez**)

"Una experiencia obligada y necesaria para los que gustan del teatro." (Dolores Conquero, **El País**)

"Un gran trabajo escénico." (Benjamín Bernal, **Excelsior. México DF**)

Van sentir una exultant embriaguesa quan van donar per mort a qui regia amb mà de ferro les seves vides. Això els va induir a creure's amos dels seus destins.

Malgrat això, la joia va ser fugaç i ara una por implacable els constreny. Qui vindrà ara a regir les seves vides? Ningú es presenta per ocupar el lloc vacant. A ningú sembla importar-li la seva sort. En la seva reclusió creixen els rumors, els supòsits, les mentides, les malvolences... tots es retreuen coses, tots es traeixen.

No triguen a ocupar el lloc que va tenir l'absent per aparentar normalitat davant del món. Disputant-se ferotgement el comandament. Es creen bàndols per ocupar el poder vacant, el rebost, l'aparatós altaveu que presideix l'altura i que és el contacte amb el món exterior.

Hi ha qui, augurant catàstrofes apocalíptiques, desenterra morts per a venerar-los com a relíquies; qui llegeix proclames incendiàries per instaurar la seva pròpia tirania. Tothom espera la fi imminent. Però mentrestant s'entretenen en inútils cavil·lacions, deliris que la vanitat engendra i vicis que els instints propugnen instaurar com a lleis.

En el seu isolament, els reclusos juguen a ser els amos de les seves vides, a ser els propis metges de la seva bogeria. Fantasmagoria de reis, bufons, herois i profetes...

Ningú va portar fins al recinte ombrívol del manicomí la notícia que a fora, com a dins de les seves tàpies, el món es dessagnava a la mateixa guerra.

Una coproducció amb el Théâtre Sorano de Toulouse

Tan bon punt vam descarregar els nostres trastos al magatzem del Sorano, entre d'altres que el teatre havia deixat allà encallats, ens vam adonar que havíem arribat. Que aquell teatre era un teatre fet a imatge i semblança nostra. Fustes velles i llibres rancis arraconats entre caixes, teles i focus, tot amb aquella deixadesa organitzada de quan s'està creant ininterrompudament. Allà s'hi respirava teatre des de la porta fins a l'últim racó. Dels escenaris amb màgia que havíem trobat pel món, aquell n'era un.

De seguida el seu personal ens va causar la mateixa impressió, no parlàvem la mateixa llengua però sí el mateix llenguatge, el del teatre. Allà se la seguien jugant, després de molts anys d'ofici, sense donar res per fet, fins i tot arriscant-ho tot a cada estrena, a la recerca d'un sentit, d'una essència, de viure el teatre.

Després de la nostra tercera aparició en aquest escenari, es va donar la trobada teatral entre obra i espai, els vincles estaven creats. Generosament ens van obrir les portes per seguir aquest diàleg, per aprofundir en aquest llenguatge teatral que les dues parts parlem amb tota franquesa.

Avec notre gratitude à l'équipe du Théâtre Sorano

Cia. La Zaranda

Han passat trenta anys des que La Zaranda va emprendre el seu camí teatral realitzant una intensa tasca de creació que li ha valgut un gran prestigi internacional. La seva trajectòria té com a constants teatrals el compromís existencial i la fidelitat a les seves arrels tradicionals; com a recursos dramàtics, l'ús simbòlic dels objectes, l'expressionisme visual, la depuració de textos i la creació de personatges límit, i com a mètode de treball, un rigorós procés de creació en comunitat.

La Zaranda, com a sedàs que preserva allò essencial i rebutja allò inservible, desenvolupa una poètica teatral que lluny de fórmules estereotipades i efímeres, s'ha consolidat amb un llenguatge propi que sempre intenta evocar la memòria i convidar a la reflexió.

L'origen del teatre de La Zaranda es remunta al període de la Transició, a la dècada dels setanta. Després d'un bon nombre d'experiències individuals, és al 1978 quan es produeix la trobada i la decisió de condensar totes les seves experiències en una fase de treball. Es partia de les premisses per "Fer camí": voler conduir l'obra teatral fins aquest punt de tensió en què drama i vida conflueixen, negar tota concessió al teatre mort amb tots els seus academicismes evidents, al teatre de les falses avantguardes amb patent de modernitat aplicada al decorativisme més banal i a l'esclerosi, que només condueix al badall.

Anar més enllà de les formes adquirides, no cessar en la recerca, renunciar a les fites que pugui establir la rutina, afermar un estil en transició permanent... Importa l'acció de crear! No fabricar conserves artístiques que s'obrin a cada representació. S'ha de mantenir la tensió, jugar-se-la a cada situació, desenvolupar una realitat escènica en el seu esdevenir viu... el teatre que va somniar Valle amb la tremolor de la festa dels toros!

Llarg i profund ha estat el camí transcorregut des d'on partim amb aquestes premisses i les il·lusions intactes, lluny de les estratègies mercantils de l'espectacle, dels costumismes de l'època, seguim buscant sobre l'escenari els vincles entre la nostra memòria i la nostra imaginació, perseguint la realitat que no succeeix, la veritat que endormisca el cor dels homes, tal com declarem als nostres principis i fidels a ells: *"els nostres treballs sorgeixen de l'ansietat d'expressar el que som d'acord amb la confiança poètica dels nostres sentiments"*.

espectacles realitzats

- 1983 *Los Tinglaos de Maricastaña*
- 1985 *Mariameneo Mariameneo*
- 1989 *Vinagre de Jerez*
- 1992 *Perdonen la Tristeza*
- 1995 *Obra Póstuma*
- 1997 *Cuando la Vida Eterna se Acabe*
- 2000 *La Puerta Estrecha*
- 2002 *Ni Sombra de lo que Fuimos*
- 2004 *Homenaje a los Malditos*
- 2006 *Los Que Ríen los Últimos*
- 2008 *Futuros Difuntos*
- 2010 *Nadie lo quiere creer (la patria de los espectros)*

més informació

- <http://www.youtube.com/watch?v=YkdnwYZF35c&feature=related>
- <http://www.youtube.com/watch?v=MFxA5gtwdk4>
- <http://www.youtube.com/watch?v=Uzy8v2EoADY&feature=channel>
- <http://www.youtube.com/watch?v=uCB10isqvZc&feature=related>

